

De marmeren rotsen in Bhedaghat

Dit deel van het boek 'DE ONWETENDHEID VOORBIJ – Een meditatiereis door Osho's India' gaat over de boottochtjes naar de betoverende wereld van de marmeren rotsen. Een plaats waar Osho graag kwam. De rots waar hij altijd mediteerde is zelfs nu nog bij de roeiers van de bootjes bekend. We verblijven in Hotel River View in Bhedaghat, dat vanaf het terras een prachtig uitzicht geeft op de marmeren rotsen. Later bezoeken we de schitterende Dhuandhar watervallen, ook in Bhedaghat, niet alleen een toeristische plek, maar ook een geliefde plek van de lokale bevolking.

Na het ontbijt op het terras gaan we dezelfde boottocht maken als vannacht. Het is heerlijk te varen op het water tussen de marmeren rotsen door. In de boot zitten vier jonge mannen. Eerst roeien er twee heen en daarna roeien twee anderen terug. Ze kunnen het goed aan. We zijn maar met z'n zessen. In de andere boten die voorbijvaren, zitten wel twintig mensen. Ook die boten komen vooruit, maar langzamer.

Het lijkt me voor de roeiers erg zwaar als de boten zo vol zijn. Maar waarschijnlijk zijn ze het gewend en hebben er inmiddels de spierkracht voor. Onderweg stoppen we weer bij de rots waar Osho altijd op zat.

We klimmen weer op de rotsen. We gaan er zitten en kijken om ons heen. Osho zat vaak in een kloof in de rotswand boven de rots waar wij nu zitten. Wij kunnen daar niet bij komen. Het is net te steil. Osho schijnt er ook van boven af in gekomen te zijn. Wanneer er weer een boot met toeristen voorbijvaart, roept één van de roeiers 'Osho!' Hij weet dus dat Osho daar altijd kwam.

De marmeren rots in Bhedaghat waarop Osho altijd zat.

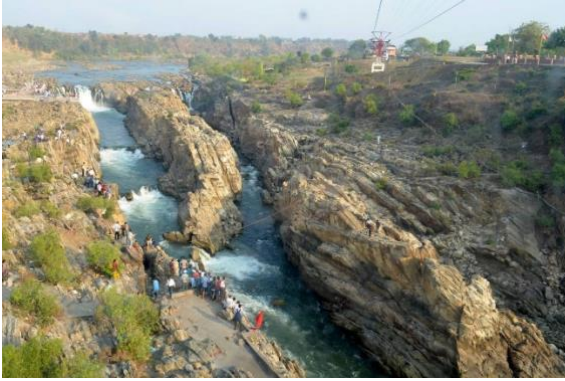
Tussen de marmeren rotsen doorvaren in Bhedaghat.

Anadi vertelt dat het gebied met de marmeren rotsen wel twee tot drie kilometer lang is. Wij zien maar een klein deel. Het water is er driehonderd meter diep. In zeldzame periodes van vloed stijgt het water tot boven de rotsen en zijn ze niet meer te zien. Nu is het waterpeil wat gezakt. Er is een lijn op de rotsen te zien die ongeveer een meter boven de waterspiegel staat.

We varen terug en leggen aan in het haventje. We hebben tijd om even rond te kijken. We zien in de omgeving veel winkeltjes met marmeren beelden, met daarachter marmerwerkplaatsen. Ze verkopen allemaal hetzelfde: Shivalinga's, Ganesha's, etc. Er is ook een kraampje waar ze kettingen verkopen met kralen van een bepaalde noot uit de Himalaya. Langzaam wandelen we terug naar het hotel om Sukhalji te ontmoeten. Omdat hij niet lekker is, gaat Anadi met hem naar de dokter. We wachten niet en gaan aan tafel. Na anderhalf uur is hij weer terug. We laten Sukhalji in het hotel achter waar er goed voor hem gezorgd wordt en gaan zelf weer op stap.

We gaan later naar de bekende Dhuandhar watervallen, ook in Bhedaghat. Ze doen me denken aan de watervallen van Schaffhausen in Zwitserland. Ze zijn wat kleiner, maar zijn prachtig om te zien. Het is er druk. Sommige mensen gaan op rustige stukjes het water in om pootje te baden. Het water schijnt veel prana te hebben. Lekker gezond.

Na een tijdje gaan we ergens zitten om chai te drinken. We zitten op een terras, goed in het zicht. We trekken veel bekijks. Sommigen komen naar me toe om een foto van mij te nemen, samen met hun hele familie. Ze willen weten waar ik vandaan kom, hoe ik India vind en of ik kinderen heb. Ze vertellen zelf ook waar ze vandaan komen. Eén van hen is een vrouw van mijn leeftijd die samen is met haar man en dochter. Ze viel me al een tijdje op. Ze leek me aardig en we lachten al naar elkaar. Het hele gezin wil met mij en mijn man op de foto. Ze komt met haar familie uit Bhopal. Er komen ook veel jonge mensen naar me toe. Soms een jong stelletje, maar ook heel vaak jonge mannen. Iedereen wil

samen op de foto. Het gaat de hele vakantie al zo.

Anadi legt uit dat ze nooit zulke blanke mensen zien als wij. We zijn gewoon een bijzonderheid en de jongens willen naar andere jongens toe opscheppen dat ze met zo'n leuke blanke vrouw op de foto staan. En dat terwijl ik bijna zestig jaar ben en het gaat om jongens van een jaar of achttien. Ongelooflijk!

Genietend van alles om ons heen, vertelt Anadi dat zijn vader als kleine jongen soms speelde in de Narmada rivier bij Gadarwara. Hij werd toen door Osho een keer met zijn hoofd onder water gehouden naar aanleiding van een vraag of God bestond en wie dat was. Anadi's vader overleefde het en heeft toen wellicht een bijna-dood ervaring gehad. Twee van onze groep vertellen dat het dopen vroeger ook bestond uit een totale onderdompeling. Later veranderde dat in wat water druppelen op het hoofd. Osho spreekt daar ook over.

Terug in het hotel blijkt Sukhalji weer terug van de dokter. Hij voelt zich ziek en ligt op bed. We gaan allemaal even bij hem kijken. Een uurtje later besluit hij terug te gaan naar huis. Wij dineren met ons kleine groepje en gaan dan slapen.

De volgende keer deel 11: Osho's verlichting in Jabalpur

Uit: 'DE ONWETENDHEID VOORBIJ - Een meditatiereis door Osho's India'.
Door Surya Cliné.

Verkrijgbaar bij Amazon als e-book en paperback:

- https://www.amazon.nl/s?k=onwetendheid&i=digital-text&mk_nl_NL=%C3%85M%C3%85%C5%BD%C3%95%C3%91&ref=nb_sb_noss
- https://www.amazon.de/dp/1655095250?language=nl_NL&ref=pe_3052080_397514860